

JEG HAR EN DRØM...

Av Per Henrik Gullfoss

*... om at vi en gang skal våkne og make å holde oss våkne.
... om at vi en gang skal make å se hvilken absurd verden vil lever i uten å falle ned i maktesløshet og mismot.
... om at vi skal tro at vi hver eneste dag kan gjøre denne verden litt bedre å være i.*

Noen ganger er det som jeg våkner av min lille søvn og ser hvor kort vi er kommet på mange måter. Andre ganger våkner jeg fra min illusjon om menneskets dårskap og ser hvor fantastiske og vakre menneskene er.

Noen ganger klarer jeg å leve i spennet mellom disse to innsiktene uten å falle ned i likegyldighetens store sluk.

Når du leser dette er julebordstiden over. Men jeg var på julebord med noen virkelige hyggelige venner, som hadde bedrevet norsk nasjonalsport... begersvingning, før julebordet. På veien dit var det en i selskapet som fikk det morsomme innfallet å gå bort til en tigger på gata og spørre ham om dette var noen måte å tilbringe julen på.

Den lille hendelsen rystet meg. Her har vi et godt voksent, tilsynelatende bevisst og åndelig inspirert menneske, som på det psykiske plan stakk kniven i denne stakkars narkomane tiggeren som av en eller annen grunn bruker sitt liv til å sitte på knes og tigge penger... ganske så sikkert til å dekke sitt behov for ett eller annet rusmiddel. Jeg begynte å undres (ikke for første gang) over hvor våkne og bevisste såkalt våkne og åndelig bevisste mennesker egentlig er.

Noen dager senere så jeg på et TV program om prinsesse Dianas sønn, som satt i Lesotho med en 10 mnd gammel jentebaby på fanget. Hun var voldtatt av sin onkel, som ville rense seg for aids. Og moren hadde av en eller annen grunn skåret av henne tærne. Plutselig ble programmet brått kuttet og vi gikk over til reklamen. Et halvpornografisk bilde av en av våre nyere kjendis... modellen Aylar. Kanskje ikke bare tilfeldig at også hun har vært utsatt for grove seksuelle overgrep... og gjemmer smerten gjennom å føle at hun er attraktiv og sexy... bl.a. Er det slik at vi ikke makter å se på våre egne liv, langt mindre smerten og lidelsen som finnes i verden, og derfor må underholde oss bort fra å se med klare øyne hvem vi selv faktisk er og hva vi gjør med hverandre?

Jeg tror ikke så mye på de store heltene, eller de store opplyste mestrene som skal frelse verden og føre oss inn i det forjettede land og opplysthet. Men jeg tror det er en mulighet for at vi kan våkne. For at vi kan skape nok rom inne i oss til å se verdens skjønnhet og samtidig se all hesligheten vi har skapt. At vi kan romme vår egen skjønnhet og samtidig se vår egen angst, smålighet og usikkerhet og romme også denne. At vi kan bli våkne nok til å velge, velge, velge, hvert eneste sekund og minutt å tro på og dyrke og handle i samsvar med det beste i oss. At vi ikke fordømmer oss selv for å ikke greie det, men at vi har selvspekt nok til å ikke akseptere oss selv hvis vi ikke prøver å gjøre det beste vi kan. At vi kan våkne fra vår egen marerittaktige likegyldighet og forstå at intet er likegyldig. At hva vi gjør og er hvert eneste sekund, minutt og time er med på å føre oss ut av vår kollektive galskap, eller dypere inn i den. At vi blir bevisste nok til å velge oss noen som er store, sterke og farlige, hvis vi absolutt må få ut vårt sinne og vår aggresjon. Jeg har en drøm om at vi tør å være tilstede i våre egne liv, så fullt og helt som mulig. At vi tør å velge det beste, vakreste og våkreste i oss. Jeg har en drøm om at dette skal forandre verden, Ikke alle de store prosjekter og idealer og åndelige drømmer. At vi kan forandre verden gjennom å våkne og velge... velge å være virkelig og enda mer virkelig... Velge å være til stede og våge å se alt det som er vakkert og alt det som er vrent og der det er mulig for oss, velge å gjøre de små ting, si de små gode ord. Gi de små klemmer. Være så ærlige som vi bare tør og makter, og samtidig ture å vise at vi kan elske og bli elsket. Samtidig som vi kan vise det som fyller oss med kvalme, fortvilelse og følelse av fornedrelse. Ikke bare godta all dritten, rett og slett fordi vi har blitt så vant til det at vi har sovnet. Eller så redd for å bli sett rart på hvis vi ikke deltar i rundreisen på den kollektive karusellen.

Jeg har en drøm

*... om at vi en gang skal våkne og make å holde oss våkne.
... om at vi en gang skal elske uten angst for å ikke bli elsket.
... om at vi skal velge fra hjertet, uten angst for å ta feil.
... om at vi skal gjenfinne det som har sjel og leve sjelfullt og ekte.*

Jeg har en drøm

*om at vi har en drøm
om en verden slik den en gang var... og en gang skal bli.
Jeg har en drøm
om at denne drømmen en gang skal bli et sted vi kan stå sammen og drømme andre drømmer.*